

1 ACHTERVOLGD

‘Blijf staan jij!’

Dolfje Spaan bleef niet staan.

Hij keek niet om naar de man die hem in het donker achtervolgde.

Hij rende gewoon door, zo hard als hij kon.

De man reed op een brommer.

Hij had een dikke bos haar, een dikke snor en hij droeg een dikke leren jas.

Knetterend scheurde hij over stoepen en tussen geparkeerde auto’s door.

De lichtstraal van zijn koplamp zigzagde over de straat.

Dolfje schoot van links naar rechts, maar de lichtbundel bleef hem volgen.

Dolfjes hart bonkte in zijn borstkas.

Zijn tong hing uit zijn mond.

‘Ah, heb ik je, ja,’ brulde de man.

‘Ik zal je!’

Maar Dolfje dook weer weg en verstopte zich in het duister.

Hijgend keek hij van links naar rechts.

Waar moest hij naar toe?

Hij was moe.

En zijn maag zat vol, omdat hij net flink had gegeten.

Daarom kon hij ook niet zo hard lopen.

Wanhopig keek hij naar de volle maan.

Prompt stapte hij midden in een plas.
Het water spatte in zijn ogen.
'Ik zal je, ja, lelijke kippenkiller,' hoorde hij de
man achter hem schreeuwen.
De maan verdween achter een zwarte wolk.
Regendruppels tikten op de daken van de auto's.
De regen ruiste en maakte de straat glimmend
zwart.
Het volgende moment scheen een felle lichtstraal
in Dolfjes ogen.
Hij deinsde terug en schermde zijn ogen af.
'Nu heb ik je!' hoorde hij.
Dolfje zag een zwart silhouet op een brommer. De
man trok aan het stuur.
Zijn brommer steigerde op het achterwiel als een
paard.
Toen haalde hij een knuppel uit zijn jas.
Dolfje keek om zich heen en kromp in elkaar.
Hij kon geen kant meer op.
Hoog torende de brommer met zijn berijder boven
hem uit.
De knuppel zwaaide boven zijn hoofd.
Het zag er slecht voor hem uit.
Maar dat duurde maar even.
De weg was glad van de regen.
Het achterwiel slipte.
De brommer gleed onderuit, de man rolde over de
weg en de knuppel stuiterde de stoep op.
Het achterwiel draaide gierend rond.

Dolfje stond een moment met grote ogen te kijken.
Niet te geloven, hij was gered.
'Rennen, sukkel,' gromde hij tegen zichzelf.
Hij keek nog een keer naar de man, die woedend
opkrabbelde.
Toen ging hij ervandoor, zo snel als hij kon op zijn
vier poten.
'Blijf staan, ja, kleine misselijke rotwolf.'
Het gebrul van de brommer klonk alweer.
Dolfje rende een hoek om.
Daar greep iemand hem beet.
Twee handen drukten hem tegen de grond.
Er werd iets over hem heen gegooid.

